

ת"פ 47847/05/10 - מדינת ישראל נגד א ש מ

27 אוקטובר 2014

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 47847-05-10 מדינת ישראל נ' מ
בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
א ש מ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שני קופנהגן

ב"כ הנאשם עו"ד דן גרינברג

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

פתח דבר

1. אומר כבר בראשית הדברים, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.
2. יודגש, כי אין בזיכוי זה משום הכרעה כי מצאתי את הנאשם מהימן וייתכן כי גרסת המתלוננת היא המשקפת את המציאות העובדתית. אולם בהנחה זו אין די כדי להרשיע נאשם במשפט פלילי ולא השתכנעתי, מעבר לספק סביר, ובמידה מספקת למשפט הפלילי, כי הנאשם אשם במעשים שיוחסו לו בכתב האישום.

מבוא

3. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו בשני אישומים עבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין").
4. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 19.2.10, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין בכך שהכה בחוזקה ברגלה הימנית ודחפה (להלן - "האירוע השני"). עוד מיוחס לנאשם, כי במהלך חג הסוכות שקדם לאירוע השני, במועד ובשעה שאינם ידועים במדויק, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בכתפה הימנית (להלן - "האירוע הראשון").
5. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

עמוד 1

גדר המחלוקת

6. המחלוקת העיקרית בין הצדדים בתיק היא מחלוקת עובדתית - האם הנאשם תקף את המתלוננת באירוע הראשון ובאירוע השני?
7. באת כוח התביעה טענה, כי גרסתה של המתלוננת, שלפיה הנאשם תקף אותה בשני אירועים, היא עקבית והגיונית ולא נפלו בה סתירות של ממש.
8. עוד טענה באת כוח התביעה, כי גרסתו של הנאשם אינה מהימנה. הנאשם לא סיפק גרסה מלאה בחקירתו הראשונה במשטרה ודי בכך כדי להצביע על כך שניסה להסתיר את מעשיו. יתר על כן, קיימים פערים מהותיים בין הגרסה שמסר הנאשם בחקירתו הראשונה לבין הגרסה שמסר מאוחר יותר בתצהיר (להלן - "התצהיר") ובבית המשפט. עוד טענה, כי גרסת הנאשם שלפיה המתלוננת ביקשה להעליל עליו אינה הגיונית, משום שהלכה למעשה לא המתלוננת היא שיזמה את הגשת התלונה במשטרה והיא התלוננה נגדו רק לאחר שהוא התלונן נגדה במשטרה.
9. לטענת בא כוח הנאשם, הסכסוך בין בני הזוג הוא כלכלי במהותו ונוגע לסכומי כסף גדולים, כאשר המתלוננת העלילה על הנאשם על מנת לזכות בכספיו. בהתאם לגרסה זו, המתלוננת ביקשה שלום בית, רק על מנת להמשיך ולקבל מזונות אישה.
10. בא כוח הנאשם טען, כי יש לתת אמון בגרסתו של הנאשם שלפיה לא תקף את המתלוננת. הנאשם הוא שיזם את התלונה במשטרה ואין לו מה להסתיר. עוד טען, כי אין לתת אמון בגרסת המתלוננת, לאור סתירות רבות שנתגלו בה. ביחס לאירוע הראשון, המתלוננת כבשה גרסתה, ומסרה לאחיה, בסמוך לאחר האירוע, כי הנאשם לא תקף אותה. בנוסף, לא הגישה תלונה במשטרה ביחס לאירוע זה, אלא אך לאחר האירוע השני. עוד הוסיף, כי המתלוננת ניסתה ליצור פרובוקציות ולהעצים את שני האירועים, בין היתר כאשר צעקה ברקע השיחה עם המשטרה, כי הנאשם לא מפסיק להרביץ לה, וכן כאשר הזעיקה את אחיה.
11. מחלוקת נוספת בין הצדדים היא מחלוקת משפטית שעניינה גיבוש עבירת התקיפה באירוע השני. לטענת באת כוח התביעה, גרסת המתלוננת מבססת את יסודות עבירת התקיפה, ואף הנאשם מודה שנגע בה ודי בכך לצורך הרשעה. היסוד הנפשי מתגבש, כך לטענתה, מנסיבות הענין בכללותן. לטענת בא כוח הנאשם, גם אם בית המשפט יקבל את גרסת המתלוננת במלואה, הרי שלא מתגבשת עבירת התקיפה ומכל מקום עומדת לנאשם הגנת זוטי דברים.

רקע עובדתי

12. הנאשם והמתלוננת נישאו בשנת 1994 ובשלב מסוים עלו יחסיהם על שרטון. אין מחלוקת, כי הנאשם הגיש תביעת גירושין נגד המתלוננת. לטענת המתלוננת תביעת הגירושין נפלה עליה ועל הילדים "כרעם ביום בהיר". באוגוסט 2009 עזב הנאשם את הבית. המתלוננת, לעומת זאת, ביקשה שלום בית ורצתה בהמשך המגורים המשותפים.
13. האירוע הראשון נשוא כתב האישום התרחש במהלך חג סוכות 2009. באותה העת, לא התגוררו הנאשם והמתלוננת יחדיו בבית.
14. המתלוננת לא הגישה תלונה בסמוך לאחר האירוע הראשון. אולם, במהלך חקירתה במשטרה אודות האירוע השני, כפי שיפורט להלן, נשאלה אם היתה אלימות נוספת וענתה "לא, בסוכות האחרון ... נעמדתי מולו ואמרתי איך אתה רוצה לקחת את הילדים אם הם לא רוצים ללכת איתך ואז נתן לי מכה בכתף ימין והיה לי סימן כחול מזה...".

לדבריה, הילדים שמעו אותה צועקת שהנאשם מכה אותה וכן ראו את הסימן הכחול. המתלוננת לא ציינה כי קראה לאחיה באותו מועד (נ/2; נ/3).

15. בעדותה מסרה המתלוננת, כי הנאשם היה אמור לקחת את ילדיהם לסוף שבוע, אולם הילדים לא רצו ללכת עמו, ולפיכך כבר יום קודם אמר שיביא משטרה וייקח אותם. בשל חששה מהאירוע ודבריו של הנאשם, ועל מנת שלא תתפתח אלימות, בקשה מאחיה כי יהיו בקרבת מקום. לאור האמור, אחיה המתינו בביתו של שמעון, אחד האחים, המתגורר במושב (פרוטוקול הדין, בעמ' 9, שורות 1 - 5; ובעמ' 12, שורות 13 - 14).

16. לדברי המתלוננת, הנאשם הגיע לבית והילדים לא רצו ללכת עמו. המתלוננת ציינה כי הילדה מתארת את מה שאירע, עד היום. החל מרדף מסביב לאי, והיו צעקות בבית, והנאשם דחף אותה בכתף, הכה אותה בכתף. כתוצאה מכך נגרם לה, לדבריה, סימן כחול. המתלוננת ציינה, כי "כל נגיעה שנוגעים בי יש לי סימן" (שם, בעמ' 9, שורות 5 - 9). עוד הוסיפה, כי הנאשם רץ אחרי הילדה וגם היא רצה אחריה ו"בשביל לתפוס אותה הוא דחף אותי בכתף. זו הסיטואציה" (שם, בעמ' 11, שורות 31 - 32). לדבריה, היה סימן כחול, לא באותו היום אלא אחר כך (שם, בעמ' 12, שורה 5). עוד הוסיפה, כי לא רצתה להראות לאחיה את הסימן, משום שהאמינה כי הנאשם יחזור אליה (שם, בעמ' 13, שורות 23 - 32).

17. המתלוננת הודתה, כי בהודעתה במשטרה לא נרשם כי היה מרדף אחרי הילדה, אלא כי עמדה מול הנאשם ואז נתן לה מכה. לדבריה, בהודעה מתוארת כל הסיטואציה בשורה אחת בלבד משום שהשוטרים לא ביקשו ממנה פירוט (שם, עמ' 12, שורות 19 - עמ' 13, שורות 8).

18. המתלוננת הוסיפה בעדותה, כי בהמשך לכך התקשרה לאחיה במירס. אחיה הגיעו וישבו לדבר עם הנאשם ואמרו לו שהוא אינו יכול לקחת את הילדים בכוח. לדבריה, הם שכנעו את הבנים ללכת עם הנאשם ואילו הבת נותרה עמה. עוד ציינה, כי גם אודות נוכחות אחיה לא נשאלה במשטרה ומטעם זה לא תיארה זאת (שם, בעמ' 9, שורות 9 - 12; ובעמ' 13, שורה 10 - 13).

19. אחיה של המתלוננת, י כ (להלן - "י"), וש כ (להלן - "ש"), מסרו, גם הם, את גרסתם לאירוע. לדבריהם, באותה העת, המתינו כל האחים בביתו של ש במושב למקרה הצורך, וזאת משום שהמתלוננת מסרה להם, מבעוד מועד, כי הנאשם מגיע לבית על מנת לקחת את הילדים לסוף שבוע והילדים לא רצו ללכת עמו. (שם, בעמ' 22; ובעמ' 29).

20. לדבריו של י בעדותו, לאחר שהמתלוננת התקשרה במירס וצעקה משהו לגבי הילדים "קפצנו מהר לשם, היינו מחוץ לגדר כולנו". לאחר מכן הנאשם או המתלוננת יצאו מהבית ושמעון נכנס לבית. י אישר, כי המתלוננת לא אמרה כי הנאשם מרביץ לה. י הכחיש כי מישהו מהאחים קפץ מעל הגדר ואמר כי רק שמעון נכנס על מנת שלא להבהיל את הנאשם (שם, בעמ' 23, שורות 1 - 5; ובעמ' 24, שורות 1 - 18).

21. לעומת זאת, ש מסר, כי כל האחים הגיעו למקום בשני רכבים "אותה תרגולת, קפצנו מעל החומה". הנאשם היה בחוץ והיה מבוהל, אבל איש לא נגע בו. ש הוסיף ואמר: "גם אני הייתי מבוהל אם היינו באים 4 אנשים ככה". לדבריו, שאל את המתלוננת אם היתה אלימות והיא השיבה שלא. לאחר מכן הסבירו לילדים כי עליהם לנסע עם הנאשם (שם, בעמ' 29).

22. עוד הוסיף, כי לאחר מספר חודשים מסרה לו המתלוננת כי הנאשם הכה אותה בכתף, אולם היא לא רצתה לומר זאת לאחיה בזמן אמת, מחשש שהאירוע היה מתפתח "לא טוב" ומישהו היה מרים יד (שם, בעמ' 29, שורות 21 - 25).

23. המתלוננת הודתה, כי ייתכן שאכן אמרה לאחיה כי הנאשם לא נגע בה, אולם הילדים היו בלחץ וכל מה שעמד לנגד עיניה היו הילדים. לדבריה, יכול להיות שאם היתה אומרת לארבעת אחיה כי הנאשם הרביץ לה "הסיטואציה היתה אחרת" (**שם**, בעמ' 11, שורות 14 - 15).

24. המתלוננת ציינה כי לא הגישה תלונה במשטרה באותה העת, וזאת משום שהיא אינה "טיפוס כזה", וכי לא היתה מגישה תלונה במשטרה אילולא הנאשם התקשר למשטרה בהמשך לאירוע השני. לדבריה, היא יכולה לאיים שהיא תגיש תלונה, אולם בסופו של דבר היא לא תגיש (**שם**, בעמ' 9, שורות 12 - 20; ובעמ' 12, שורות 10 - 11).

25. הנאשם, גם הוא, מסר את גרסתו לאירוע.

26. כאשר נשאל במשטרה אם המתלוננת הגישה נגדו תלונה בעבר מסר, כי המתלוננת ניסתה לביים נגדו אירוע, שבו קראה לאחיה ואמרה שהוא הכה אותה. לדבריו, באותו יום היה אמור לקחת את הילדים לפי צו של בית משפט, והוא קיבל הודעה שהילדים מוכנים. כאשר הגיע, המתלוננת ישבה במטבח וקראה עיתון, ופתאום ניגשה אליו ואמרה "מה אתה מרים עליי יד". הנאשם היה מופתע ולא הבין מה היא אומרת אבל פתאום הגיעו שני רכבים ויצאו אחיה. בעקבות זאת הבין כי מדובר ב"פרובוקציה" ו"מארב מתוכנן" (**ת/1**).

27. בעדותו בבית המשפט מסר כי היה אמור לקחת את הילדים לסוף שבוע, וקיבל מסרון מהמתלוננת, כי הילדים מוכנים בשעה מוקדמת יותר מזו שעליה הורה בית המשפט. בהגיעו לבית, המתלוננת ישבה במטבח וקראה עיתון והתיקים של הילדים היו מוכנים. כאשר המתין שהילדים יתארגנו ויצאו, פתאום המתלוננת נעמדה לידו ואמרה "אין לנו אוכל במקרר ומה אתה מרביץ לי". לדבריו, היה המום כי אפילו שלום לא אמר ופתאום ראה ארבעה גברים קופצים מעל החומה וזיהה שמדובר באחיה של המתלוננת. באותו זמן, המתלוננת לקחה את הילדים ויצאה בהיסטריה וצעקות מהבית. אחיה של המתלוננת מאוד נבהלו וגם הוא, לדבריו, היה מאוד מבוהל. האחים שאלו אותו אם הוא נגע בה והוא אמר שלא (**שם**, בעמ' 35).

28. הנאשם הכחיש כי נגע במתלוננת במהלך האירוע "אפילו עם הזרת". הנאשם ציין כי אמנם הילדה היתה בהיסטריה, אולם לא זכור לו שהילדה רצה סביב האי במטבח (**שם**, בעמ' 46).

29. עוד הוסיף, כי בדיעבד ניסה לשחזר את מה שאירע והבין כי המתלוננת יזמה את כל המהלך וכי השאלה "מה אתה מרביץ לי" היתה אות לאחים שהיו בהיכון (**שם**, בעמ' 35, שורות 15 - 18).

30. האירוע השני נשוא כתב האישום התרחש ביום 19.2.10.

31. באותה העת, לקראת בר המצווה של בנם הבכור, שבו הנאשם והמתלוננת להתגורר, באופן זמני, יחדיו בבית. אין מחלוקת, כי קודם לאירוע, שכב הנאשם על הספה בסלון וקרא עיתון. אין גם מחלוקת, שכאשר המתלוננת חזרה הביתה צעק לה הנאשם "למה אין אוכל במקרר".

32. במשטרה מסרה המתלוננת, כי בעקבות זאת ניגשה אל הנאשם כדי שלא יצעק, נעמדה על העיתון ואמרה לו שנגמר לה הכסף. בעקבות זאת אמר לה הנאשם "עופי מכאן", נתן לה מכה חזקה ברגל ימין והעיף אותה. לאחר שאמרה לו כי תגיש תלונה במשטרה, התקשר הנאשם למשטרה והיא התקשרה לאחיה. לאחר מכן הגיע אחיה, ש, שאמר לנאשם שלא ירים עליה יד. עוד ציינה בחקירתה, כי לא אמרה לש כיצד הנאשם היכה אותה (**נ/2**; **נ/3**).

33. בעדותה הוסיפה המתלוננת, שכאשר צעק לה הנאשם כי אין אוכל בבית קרא לה "בהמה...". המתלוננת הוסיפה, כי "היו עיתונים פזורים לידו על הרצפה ונעמדתי שם" והוא החל לצעוק "למה את לא עושה קניות איפה כל

הכסף" והיא השיבה לו כי יש הרבה הוצאות לבר-המצווה. לדבריה, "ואז הוא לקח את היד שלו כמו שהוא שוכב על הספה ואני נעמדתי, ונתן לי מכה עם יד ימין שלו על רגל שמאל שלי והעיף אותי". המתלוננת ציינה כי, "הוא הזיז אבל זו היתה מכה חזקה". כן ציינה כי עפה מהמקום שעמדה על העיתונים, וזה הצדה אבל לא נפלה על הרצפה. בעקבות זאת אמרה לו: "מה אתה מכה אותי, אני אזמין משטרה", ואז הוא אמר, שאם היא רוצה משטרה, אין שום בעיה, קם והתקשר למשטרה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 8, שורות 4 - 18; ובעמ' 10, שורה 3 ושורות 17 - 22). המתלוננת הכחישה כי היא סטרה לנאשם באותו אירוע, ואמרה כי מעולם לא הרימה עליו יד (**שם**, בעמ' 9, שורות 30 - 32; ובעמ' 17, שורה 16).

34. בחקירתה הנגדית ציינה המתלוננת כי עמדה על העיתונים, וכי ייתכן שהתכופפה קצת לכיוונו כאשר דיברה עם הנאשם בעודו שוכב על הספה. לטענתה, הנאשם הכה אותה בחוזקה והיא עפה כתוצאה מכך, וזאת בין אם קוראים לזה, סטירה, דחיפה או מכה (**שם**, בעמ' 16 - 17).

35. מדו"ח המשטרה (**נ/1**) עולה, כי בזמן שהנאשם שוחח עם המשטרה, המתלוננת צעקה ברקע: "תבואו מהר, הוא לא מפסיק להרביץ לי, בואו מהר אני מפחדת". דא עקא, כי המתלוננת בחקירתה הנגדית מסרה, כי היא איננה יודעת והיא איננה זוכרת שאמרה דברים אלו, וכל שהיא זוכרת זה שהיא היתה מאוד נסערת (**שם**, בעמ' 14).

36. המתלוננת הוסיפה וציינה כי במהלך האירוע, הבת והבן החלו לצרוח בסלון וגם היא היתה מאוד בלחץ מכל המצב והתקשרה במירס לי, אמרה לו כי הנאשם מרביץ לה ובקשה כי יגיע מהר. אחרי מספר דקות הגיע דווקא שמעון לבית, והיא הראתה לו מה שהנאשם עשה. שמעון שוחח עם הנאשם, ואמר לה לאסוף את הילדים ולבוא אליו. בדרכם, ראו את ניידת המשטרה, אשר הנחתה אותם ללכת למשטרה (**שם** בעמ' 8, שורות 18 - 25; ובעמ' 10, שורות 7 - 15).

37. י אישר בעדותו, כי המתלוננת התקשרה אליה במירס וצעקה כי הנאשם מרביץ לה. לדבריו, היה בתל-אביב ומטעם זה ניסה להשיג את אחיו ובהיעדר מענה ביקש מגיסתו, אשתו של ש, המתגורר במושב, שתאמר לו שייגש לביתה של המתלוננת. עוד הוסיף, כי בערב, המתלוננת הגיעה לקחת את הילדים, אשר היו אצלו, וסיפרה לו כי הנאשם הרביץ לה בחלק התחתון של הגוף, בשל כך שלא היה אוכל בבית (**שם**, בעמ' 22; ובעמ' 25).

38. ש מסר בעדותו, כי אשתו אמרה לו שהנאשם מרביץ למתלוננת, וכי נסע לביתם וקפץ מעל החומה. כאשר הגיע, הנאשם היה כבר בחוץ והיה חיוור. המתלוננת בכתה ומסרה לו כי הנאשם נתן לה מכה ברגל. לאחר מכן הבין כי קרה משהו הקשור לקניות. לדבריו, עד אותה העת לא התערבו בעניינים שבין בני הזוג, אולם משום שמדובר היה בדחיפה אמר למתלוננת שתגיש תלונה במשטרה, והיא אמרה לו שהנאשם כבר הזמין משטרה. עוד ציין, כי לקח עמו את המתלוננת ואת הילדים וכי בדרך פגשו את המשטרה (**שם**, בעמ' 28).

39. לפי דו"ח שרשם השוטר דרור סטמקר (**ת/3**), כאשר פגש בדרך את המתלוננת היא אמרה לו, כי הנאשם סטר לה ברגל ותמיד מאיים אליה. כן ציין, כי המתלוננת אמרה כי זו הפעם הראשונה בה הנאשם מכה אותה. לדבריה, הילדים היו עדים להעלבות, אך לא ל אלימות. המתלוננת מסרה בעדותה, כי איננה זוכרת דבר מהשיחה עם השוטר (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 15).

40. המתלוננת ציינה בעדותה, כי היתה נמנעת מכל ההליך הפלילי, אלמלא השתמש הנאשם בתקרית הזו כנגדה בהליכים המשפטיים בבית הדין הרבני וטען, כי היא העלילה עליו עלילת שווא ומעוניינת כי ירצה מאסר. המתלוננת הוסיפה, כי אין לה כל כוונה שיהיה "משהו פלילי" נגד הנאשם וכי למעט שני המקרים שתיארה לא היו מקרים נוספים של אלימות, והנאשם הוא אב טוב לילדים והיה בעל טוב. לדבריה, ביקשה שלום בית, משום שלדעתה ניתן היה לתקן את הנישואין והיו יכולים להסתדר, אילו היו יושבים ומדברים. כמו כן הכחישה כי יש לה מניע כלכלי בהליך הפלילי ואמרה כי "הכסף לא משחק שום דבר" (**שם**, בעמ' 8, שורות 25 - 29, בעמ' 9, שורות 24 - 29; בעמ' 18, שורות 1 - 7;

ובעמ' 19).

41. הנאשם מסר את גרסתו לאירוע השני, תחילה במשטרה ולאחר מכן בבית המשפט.

42. בהודעתו הראשונה במשטרה מסר הנאשם, כי בזמן ששכב על הספה וקרא עיתון, שאל את המתלוננת למה אין אוכל במקרר. בעקבות זאת, המתלוננת ניגשה אליו, צעקה עליו, קיללה אותו ונתנה לו סטירה. בהמשך לכך, התקשר למשטרה והיא קראה לאחיה, הרימה את המכנסיים והחלה לתת לעצמה מכות ברגל להראות לאחיה. כאשר נשאל אם נתן לה מכה ברגל ענה "אז אמרה אני קיבלתי סטירה והיא לא אמרה את זה". באותה הודעה לא ציין, כי המתלוננת עמדה על העיתונים. הנאשם גם לא ציין כי נגע במתלוננת (ת/1).

43. אין מחלוקת, כי הנאשם ביקש להיבדק בבדיקת פוליוגרף, וכי קודם לבדיקה מסר הנאשם גרסה בתצהיר שכללה פרטים נוספים (ת/2). לדבריו, בחקירה הראשונה רק ענה על שאלות, ואילו לאחר שעבר זמן, ישב עם עצמו, שחזר את האירוע ורשם את הדברים בשלמותם. הפרטים שכלל הנאשם בתצהיר הינם: המתלוננת התקרבה אליו ועמדה על העיתונים; בנסיון למשוך את העיתון שעליו דרכה, הוא ככל הנראה הזיז לה את הרגל; בעודו רוכן לצד שמאל חש מכה בלחי ימין וכנראה קיבל סטירה.

44. בעדותו מסר הנאשם, כי לאחר שצעק למתלוננת, כי אין אוכל בבית, התקרבה אליו לספה והחלה לקלל ולצעוק, בעוד שהוא מחזיק את העיתון מול הפנים. לדבריו, היא התקרבה והכניסה את ראשה "לתוך העיתון". לאחר מכן, קיפל את העיתון ורצה לקחת עיתון נוסף, אולם המתלוננת הניחה את רגליה על העיתונים. לדבריו, "הרמתי את הרגל שלה, הזזתי את הרגל שלה ולקחתי את העיתון". (שם, בעמ' 35). בחקירתו הנגדית הודה הנאשם, כי היה צריך להזיז את הרגל ואינו יודע כמה כוח צריך לשם כך (שם, בעמ' 41).

45. הנאשם הוסיף, כי באותו רגע, הרגיש כי לחיו רותחת והבין כי הדברים מתדרדרים, קם מהספה והתקשר למשטרה. הנאשם אישר כי הרגיש שלחיו בוערת אולם מכיוון שפניו היו לכיוון העיתון, אינו יודע בוודאות אם המתלוננת נתנה לו סטירה (שם, בעמ' 38, שורות 1 - 7).

46. עוד ציין הנאשם, כי בזמן שהתקשר למשטרה, המתלוננת צעקה לתוך האפרכסת. השוטר ביקש לדבר איתה, אולם היא סירבה, יצאה החוצה והתקשרה לאחיה במירס. בינתיים, הגיע אחיה והיא יצאה החוצה, שמה את רגלה על המדרכה והתחילה להכות את עצמה ברגל "כדי להראות לאח שלה כאילו שאני הכיתי אותה ברגל" (שם, בעמ' 36, שורות 1 - 8; בעמ' 39; ובעמ' 40).

דין והכרעה

כללי - העדים והראיות בתיק

47. העדים העיקריים בתיק הינם, המתלוננת מטעם התביעה, והנאשם מטעמו. המתלוננת טוענת כי הנאשם הכה אותה בשתי הזדמנויות. הנאשם, לעומת זאת, מכחיש מכל וכל את האירוע הראשון, וטוען כי באירוע השני אך נגע ברגלה על מנת להזיזה מהעיתונים שעליהם עמדה.

48. לטענת הנאשם, המתלוננת כעסה עליו בשל כך שעזב את הבית ופגע בה והיה לה אינטרס להעליל עליו מטעמים כלכליים, לאור סכומי הכסף הגדולים שבמחלוקת בין הצדדים. לדבריו, המתלוננת פעלה על מנת לאסור את כניסתו לבית ובנוסף, היא איננה רוצה להתגרש על מנת להמשיך ולזכות בכספי מזונות אשה. לאור האמור, כך לטענת

הנאשם, המתלוננת יצרה פרובוקציות בשני אירועים, וזאת על מנת שתוכל להתלונן נגדו במשטרה. לטענת המתלוננת, יש לה די כסף משלה, אין לה כל אינטרס להעליל על הנאשם, ולהיפך, היא מעוניינת לחזור אל הנאשם ולהשיג שלום בית. לדבריה, לו היתה יוזמת פרובוקציות, היתה היא מגישה נגדו תלונות במשטרה, אולם היא לא עשתה כן, ואת התלונה הגישה רק לאחר שהוא פנה למשטרה.

49. כל אחד מהצדדים טען, כאמור, כי יש לתת אמון מלא בגרסתו שלו שהיא עקבית, הגיונית ונעדרת סתירות, בעוד שגרסתו של האחר הינה שקרית.

50. לא מצאתי כי אלו הם פני הדברים. מצאתי כי יש הגיון מסוים בחלקים מסוימים בגרסאות של כל אחד מהצדדים וחוסר הגיון בחלקים אחרים. מצאתי גם, כי אף אחת מהגרסאות לא היתה עקבית מתחילתה ועד סופה ונמצאו בכל אחת מהגרסאות אי התאמות, כאשר בוחנים את ההודעה הראשונה במשטרה למול העדות בבית המשפט. נראה לי גם, כי הן המתלוננת והן הנאשם, ניסו להמעיט בתרומתם שלהם להתדרדרות במסגרת האירועים ולהעצים את חלקו של האחר. מכל מקום, ברי כי התיק מגלה מערכת יחסים עכורה שהתדרדרה לכדי התנהגות לא נאותה מצד שני בני הזוג.

51. במצב דברים זה שבו עומדת עדות מרכזית אחת, מטעם התביעה, אל מול עדות מרכזית אחרת של הנאשם, ומשלא נמצא כי יש להעדיף עדות אחת על פני רעותה באופן מובהק וברור, ישנה חשיבות מרבית לראיות ועדויות נוספות, שעשויות לשפוך אור על התמונה העובדתית.

52. בתיק העידו גם אחיה של המתלוננת, י.וש. אולם, אחיה של המתלוננת לא היו עדים לאירועים עצמם, ועדויותיהם רלוונטיות אך לרקע של האירועים ולעובדות שאירעו לפני האירועים ולאחריהם. עדויות אלו אמנם תומכות בחלקים מתוך מגרסת המתלוננת, אולם בחלקים אחרים שלהם, הם דווקא מחלישים את גרסתה.

53. לעומת זאת, לשני האירועים היו עדים ילדיהם הקטינים של בני הזוג. תחילה מסרה באת כוח התביעה בדיון, כי בני הזוג התנגדו לחקירת הילדים. אולם, במהלך שמיעת הראיות התברר, כי לא אלו הם פני הדברים. המתלוננת מסרה, כי היא הסכימה לחקירת הילדים (נ/2; פרוטוקול הדיון, בעמ' 20, שורות 1 - 14). גם הנאשם לא התנגד לחקירת ילדים.

54. יתר על כן, בנם הבכור של בני הזוג היה כבן 13 בעת האירועים.

55. בנסיבות אלו, אי חקירתם של הילדים הוא מחדל חקירתי ולא ניתן כל הסבר מספק למחדל זה. גם אם ניתן להבין את הרצון לגונן על הילדים, כאשר היו עדים לאירועים שהובילו להגשת כתב אישום, ישנה חשיבות מן המדרגה הראשונה לחקירתם. בייחוד, נכונים הדברים, כאשר שני ההורים נתנו הסכמתם לכך. לאי חקירתם של הילדים במקרה הנדון, יש מחיר, משום שבהיעדרם נותרה בסופו של דבר עדות המתלוננת מול עדות הנאשם, הא ותו לא.

המחלוקת העובדתית - האם הנאשם הכה את המתלוננת באירוע הראשון?

56. אפתח בהערכת מהימנות הצדדים באשר לאירוע הראשון.

57. מצאתי קושי של ממש לייחס מהימנות מלאה לגרסתה של המתלוננת בעדותה בבית המשפט ביחס לאירוע הראשון, וזאת ממספר טעמים.

58. הטעם הראשון - קיים פער גדול בין הגרסה שמסרה המתלוננת במשטרה באשר לאירוע הראשון, לבין הגרסה

שמסרה בבית המשפט: במסרה מסרה, כי נעמדה מול הנאשם ואז נתן לה מכה בכתף. המתלוננת לא סיפרה על מרדף של הנאשם אחרי הבת מסביב לאי. לעומת זאת, בעדותה בבית המשפט מסרה לראשונה, כי הנאשם רדף אחרי בתו מסביב לאי במטבח, וכי במהלך המרדף בנסיון לתפוס את הבת, הנאשם דחף אותה. המתלוננת הוסיפה, כי מדובר באירוע שלא ניתן לשכוח אותו וכי הבת עדיין זוכרת את האירוע, אולם לא נתנה כל הסבר לכך שלא תיארה את האירוע בצורה זו במסרה.

59. הטעם השני - המתלוננת לא סיפרה במסרה כלל, כי אחיה הגיעו למקום לאחר שקראה להם, וממילא לא סיפרה כי האחים קפצו מעל הגדר.

60. הטעם השלישי - כאשר אחיה של המתלוננת שאלו אותה בסמוך לאחר האירוע הראשון אם הנאשם הכה אותה ענתה בשלילה. אמנם, המתלוננת ניסתה לספק הסבר, שלפיו חשה בושה ולא רצתה לערב את אחיה. אולם לא מצאתי כי מדובר בהסבר מספק, כאשר האחים היו מעורבים ממילא בסכסוך בין בני הזוג, המתינו לקריאת המתלוננת, והגיעו מיד כאשר נקראו למקום. יתר על כן, המתלוננת היא שהזעיקה את אחיה לבית באירוע הראשון, ומכאן כי לא היתה לה רתיעה מלערב אותם בנעשה בבית.

61. הטעם הרביעי - המתלוננת לא הגישה תלונה במסרה לאחר האירוע הראשון. יתר על כן, כאשר פגשה את ניידת המשטרה בסמוך לאחר האירוע השני ונשאלה אם היתה אלימות נוספת ענתה כי זהו המקרה הראשון של אלימות מצדו של הנאשם. למעשה, המתלוננת ציינה לראשונה כי הנאשם דחף אותה באירוע הראשון, רק כאשר נשאלה אם היתה אלימות נוספת במסגרת חקירתה בעקבות האירוע השני.

62. מכל מקום, אם אכן הייתי משתכנעת כי גרסתה של המתלוננת בעדותה היא מהימנה דיה - ולא השתכנעתי שאלו הם פני הדברים - הרי שלפי עדותה הנאשם דחף אותה במהלך מרדף אחרי הבת ותוך כדי נסיון לתפוס את הבת. ספק רב אם ניתן לייחס לנאשם כוונה פלילית לביצוע מעשה של תקיפה, בנסיבות אלו.

63. לעומת זאת, באשר לאירוע הראשון, מסר הנאשם גרסה עקבית. לדבריו, הוא הגיע לבית על מנת לקחת עמו את הילדים, כאשר לפתע קרבה אליו המתלוננת וצעקה "הוא מרביץ לי" ומיד לאחר מכן קפצו אחיה של המתלוננת מעל הגדר. אמנם, נראה לי כי גם הנאשם לא סיפר את סיפור המעשה בכללותו. כך למשל, הנאשם המעיט בהתנגדות של הילדים לבוא עמו לסוף שבוע, והגיון הדברים מלמד, כי היתה התנגדות כזאת. אולם, לא מצאתי סתירות ביחס לגרסתו באשר לאירוע הראשון.

64. כאשר אני מציבה זו מול זו את העדויות, המסקנה הינה כי אין באפשרותי לייחס את מלוא המהימנות הנדרשת לעדות המתלוננת. כאמור, המתלוננת מסרה במסרה תיאור שונה לחלוטין מזה שמסרה בבית המשפט בדבר לב האישום, והוא מעשה התקיפה. המתלוננת לא הגישה תלונה בסמוך לאחר האירוע הראשון ושללה כי הנאשם נהג כלפיה באלימות, הן בפני אחיה מיד בסמוך לאחר האירוע, והן בשיחה עם שוטר לאחר האירוע השני. לעומת זאת, גם אם גרסתו של הנאשם אינה נקייה מספקות, הרי שמדובר בגרסה עקבית.

65. כאן המקום להעיר, כי אין במסקנתי משום קביעה כי המתלוננת אינה דוברת אמת, אולם לאור הספקות שהעליתי, אין די בעדות זו כדי להביא להרשעה במשפט פלילי.

66. לאור כל האמור, התביעה לא הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם תקף את המתלוננת באירוע הראשון, במידה המספקת במשפט פלילי, והגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק באשר לאירוע הראשון.

המחלוקת העובדתית - האם הנאשם הכה את המתלוננת באירוע השני?

67. המחלוקת באשר לאירוע השני הינה, למעשה, מצומצמת ביותר. הן המתלוננת והן הנאשם מאשרים את הפרטים הבאים: בזמן שהנאשם שכב על הספה בסלון, הגיעה המתלוננת הביתה ונכנסה למטבח. הנאשם צעק כי אין אוכל בבית. המתלוננת ניגשה אל הנאשם אשר קרא בעיתון ורכנה עליו בזמן שעמדה על עיתונים שהיו על הרצפה.
68. גם אין כבר מחלוקת, כי הנאשם עשה שימוש בידו והיה מגע בין ידו לרגלה של המתלוננת. עיקר המחלוקת העובדתית בין הצדדים היא בשאלת אופיו של המגע, לרבות עוצמת המגע, הכוונה שביסוד המגע, והפרשנות שיש ליתן למגע זה. למחלוקת עובדתית זאת יש לצרף מחלוקת משפטית בשאלה אם התקיימו במגע יסודות עבירת התקיפה.
69. בטרם אדון במחלוקת העיקרית אבקש להתייחס למספר סוגיות עובדתיות נוספות, שלכאורה היו במחלוקת, ויש בהם כדי להשליך על מהימנות הצדדים, כדלקמן:
- א. האם המתלוננת התקרבה לנאשם והכניסה ראשה "לתוך העיתון"? מצאתי כי לא נותרה מחלוקת עובדתית של ממש בענין זה. אמנם, הנאשם לא מסר תיאור זה בעת חקירתו הראשונה במשטרה. אולם, את התיאור שמסר הנאשם הן בתצהיר והן במהלך עדותו, אישרה המתלוננת עצמה בעדותה באמרה כי אכן רכנה על הנאשם והתקרבה אל העיתון.
- ב. האם המתלוננת נתנה לנאשם סטירה? לא מצאתי כי הכרעה בשאלה זו נדרשת לתיק. הנאשם אמנם טען בהודעתו במשטרה כי המתלוננת נתנה לו סטירה וכי מטעם זה הגיש נגדה תלונה במשטרה. אולם, כבר בתצהיר שהגיש, סייג את הדברים ואמר כי היא, ככל הנראה, נתנה לו סטירה על כך חזר גם בבית המשפט, תוך שהסביר כי לא ראה את הסטירה ומכאן סיוג דבריו. מאחר שאיני דנה באישום נגד המתלוננת, ומשהנאשם עצמו סייג את התיאור, נראה כי הכרעה בשאלה התייתרה.
- ג. האם המתלוננת הכתה עצמה בפני אחיה? גם כאן מצאתי כי לא נותרה מחלוקת עובדתית של ממש בענין זה. הנאשם ציין במשטרה, כי המתלוננת הרימה את המכנסיים והחלה לתת לעצמה מכות ברגל להראות לאחיה. בעדותו מסר, כי המתלוננת הכתה עצמה ליד אחיה. אמנם, בחקירתה ציינה המתלוננת, כי לא אמרה לש כיצד הנאשם היכה אותה. אולם, בעדותה הודתה, כי "הראתה לו מה שהנאשם עשה". למעשה, גרסתו של הנאשם מתיישבת היטב עם הדברים שמסרה המתלוננת בעדותה. עם זאת, הפרשנות שייחס למעשה זה הנאשם, גם היא איננה נראית לי. להערכת, המתלוננת הדגימה את המכה שהנאשם נתן לה לעיני אחיה, הא ותו לא.
- ד. גם לא מצאתי כי יש טעם של ממש להכריע בשאלה אם המתלוננת ניגשה אל הנאשם בצורה שקטה, כטענתה, או שמא צעקה וקיללה את הנאשם כאשר ניגשה אליו. לא מצאתי כי הדברים תורמים להבנת האירוע או להסקת המסקנות הנדרשות.
70. בסופו של דבר, פרטי הרקע הנזכרים לעיל, אינם מסייעים להכרעה בשאלה המרכזית. כפי שצינתי, אין כבר מחלוקת כי הנאשם אכן נגע ברגלה של המתלוננת באמצעות ידו. השאלה שנותרה במחלוקת היא באשר לאופי המגע בין הצדדים.
71. הגעתי למסקנה, כי אין בידי לייחס את מלוא המשקל לעדות המתלוננת בהקשר זה.

72. המתלוננת מסרה בעדותה, כי אכן עמדה על העיתונים והנאשם נתן לה מכה בעוצמה חזקה, אשר העיפה אותה ממקומה מבלי שנפלה. אולם, בעת שהנאשם התקשר למשטרה לאחר שהאירוע הסתיים, המתלוננת צעקה ברקע "הוא לא מפסיק להרביץ לי". אין מחלוקת, כי לא אלו היו פני הדברים, שהרי המתלוננת עצמה מסרה, כי היתה מכה אחת ויחידה וכי הנאשם התקשר לאחר מכן למשטרה, ולא במהלכה. צעקותיה של המתלוננת, בזמן שהנאשם משוחח עם המשטרה, כי הנאשם לא מפסיק להרביץ לה, מלמדות, אפוא, הן על קושי במתן אמון בגרסתה, והן על נטייה לספק תיאור מוגזם של האירועים.

73. מאחר שראיות המאשימה מבוססות בעיקרן על עדותה היחידה של המתלוננת, יש לבחון אותה בשבע עיניים על מנת לקבוע האם ניתן, על יסודה בלבד, לקבוע ממצאים לחובת הנאשם. המסקנה העולה מניתוח עדותה של המתלוננת היא שלא ניתן לבסס הרשעה על בסיס עדותה היחידה, כאשר בשאלה העיקרית הנוגעת לתיאור התקיפה, לא מסרה גרסה אחידה.

74. אמנם, גם עדותו של הנאשם אינה נקייה מספקות. בחקירתו הראשונה במשטרה לא מסר הנאשם כל תיאור הכולל מגע בינו לבין המתלוננת. אולם, בתצהירו ולאחר מכן בעדותו בבית המשפט טען הנאשם, כי המתלוננת עמדה על העיתונים, והוא אך הזיז את רגלה. הנאשם ציין, כי אינו יודע כמה כוח צריך לשם כך. העובדה, כי הנאשם לא תיאר כלל מגע בינו לבין המתלוננת בחקירתו הראשונה, מעוררת ספקות באשר למהימנותו. יתר על כן, נראה לי כי גם התיאור המאוחר שלפיו אך "הזיז" את הרגל, בהינתן הצעקות והקללות שספג באותה העת, לטענתו, מהמתלוננת, אינו מספק את התמונה המלאה.

75. אולם, מכיוון שלא השתכנעתי כי עדותה היחידה של המתלוננת מהימנה במלואה, אין משמעות של ממש לספקות שמצאתי גם באשר לעדות הנאשם.

76. יתר על כן, כאשר בוחנים את העדויות זו מול זו, המסקנה הינה כי התשובה לשאלה אם מדובר היה במכה חזקה או אך בהזזת רגלה של המתלוננת, עשויה להיות בעיני המתבונן. אבהיר: מכיוון שלא נותרה מחלוקת עובדתית בשאלת עצם קיום המגע ובאשר לתזוזת המתלוננת בעקבות המגע, הרי שעוצמת המגע היא שאלה סובייקטיבית. לאור הנסיבות בכללותן, מהמעט שניתן להסיק לגבי תגובותיו של כל אחד מבני הזוג לאירועים, לא נותר לי ספק שכל אחד מהצדדים חווה את המגע בצורה שונה, ולמעשה אין מחלוקת עובדתית של ממש בהקשר זה.

77. מכל מקום, אין ספק שהנאשם נגע באמצעות ידו ברגלה של המתלוננת והזיז אותה מהעיתונים. אין גם ספק כי אותה נגיעה נעשתה אגב ויכוח בין בני הזוג, ולאחר שהמתלוננת רכנה לעברו של הנאשם. השתכנעתי גם, כי הנאשם התכוון באותו מגע להזיז את המתלוננת מהעיתונים. אינני יכולה לקבוע כי הדחיפה אכן היתה חזקה, כטענת המתלוננת, וזאת לאור הקושי לייחס את מלוא המהימנות לגרסתה, כפי שפירטתי, והשאלה שנותרה היא האם די בתיאור שמסר הנאשם כדי לבסס את עבירת התקיפה.

המחלוקת המשפטית - האם התגבשו יסודות עבירת התקיפה באירוע השני?

78. השאלה שנותרה, אפוא, להכרעה הינה, האם יש במגע של הנאשם באמצעות ידו ברגלה של המתלוננת, על מנת להזיזה מהעיתונים שעליהם עמדה, כדי לבסס את יסודות עבירת התקיפה?

79. לפי סעיף 378 לחוק העונשין:

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו ... - הרי זו תקיפה ...".

80. לאור האמור, די בכך שהנאשם נגע במתלוננת, בלא הסכמתה, ותוך שהוא מודע לכך, כדי לקיים את יסודות עבירת התקיפה. לעצם קיום המעשה, אין נפקא מינה לשאלת אופי המגע, עוצמתו או לשאלה אם נגרם למתלוננת נזק כתוצאה מכך.

81. האם ניתן לראות במעשהו של הנאשם "זוטי דברים"? לפי סעיף 34 לחוק העונשין:

"לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה אם לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו ותוצאותיו והאינטרס הציבורי המעשה הוא קל ערך".

82. הסייג של "זוטי דברים" משקף את הכלל העתיק והידוע, שלפיו המשפט אינו עוסק בזוטות (De Minimis). מנסחו של סעיף 34 עולה כי ההגנה של 'זוטי דברים' מבוססת על ארבעה: טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאות המעשה והאינטרס הציבורי להחלת ההגנה (ראו: ג'ודי ברודר "תיחומו של סייג זוטי הדברים לאור לשונו של סעיף 34 לחוק העונשין" **מחקרי משפט כא** 495 (2005); יורם רבין ויניב ואקי **דיני עונשין** ב פרק 28 מהדורה שלישית (2014)).

83. בהתייחס למשמעותו של "זוטי הדברים" אומר השופט (בדימוס) יעקב קדמי, בספרו **על הדין בפלילים** (מהדורה מעודכנת, תשס"ה-2004) חלק ראשון, עמ' 555, כדלקמן:

"העבירה נעברה אך 'הנזק' הכרוך בה ל'עניין הציבורי' הוא כה פעוט, שפליליות המעשה 'נאלמת'".

84. הרציונאל שביסוד ההגנה הוא הכרה במקרים שבהם אין זה ראוי להטיל על אדם אחריות פלילית, למרות שמבחינה טכנית התקיימו יסודות העבירה (ע"פ 6696/96 בנימין **כהנא נ' מדינת ישראל** (2.3.1998), עמ' 315; ע"פ 4596/98 **פלונית נ' מדינת ישראל** (25.1.00), פ"ד נד(1) עמ' 145, בעמ' 187; ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן** (8.12.99), בעמ' 23).

85. יתר על כן, ניתן למצוא כי ההגנה של זוטי דברים הוחלה, במקרים המתאימים, גם על עבירות של אלימות. כך למשל, בע"פ 4874/95 **שלמה נ' מדינת ישראל** (2.6.96) זיכה בית המשפט העליון את המערער מעבירת תקיפה, הגם שמשך את המתלוננת בכתפה ואחזה בידה בניגוד לרצונה; בע"פ (מחוזי, ת"א) 2125/94 **בן ארי נ' מדינת ישראל** (23.1.97), זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירה של תקיפה חבלנית, לאחר שהניף את המתלוננת שחסמה את דרכו בגופה, והגם שבעקבות המעשה נמצאו על ידיה שטפי דם קלים תת-עוריים ושריטות קטנות; בע"פ (מחוזי, ת"א) 3801/98 **דאנה נ' מדינת ישראל** (2.6.99) זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירת תקיפה לאחר שתפס בחוזקה ילד שהציק לבתו; בת"פ (טבריה) 973/95 **מדינת ישראל נ' בן שמואל** (12.3.97) זיכה בית המשפט את הנאשם מעבירת תקיפה, על אף שסטר לילד אשר בעט בלוח מודעות; בת"פ (רמלה) 4252/99 **מדינת ישראל נ' גליבוב** (18.9.00) זיכה בית המשפט נאשם שתקף את בת זוגו בכך שאחז בידה וגרם לה המטומה ביד.

86. הגעתי למסקנה, כי ביישום אמות המידה של "הגנה זוטי דברים" על המקרה הקונקרטי, ובהסתמך גם על שיקולים של הגיון וסבירות, אין המקרה דנן מצדיק אכיפה במסגרת דיני העונשין. כאמור, קבעתי כי הנאשם דחף את המתלוננת, במטרה להיזזה מהעיתונים. המגע אירע לאחר שהמתלוננת התקרבה לספה שעליה שכב הנאשם, עמדה על העיתונים, ורכנה לעברו, עד כדי "כניסה לעיתון שקרא". יש בכך משום כניסה ל"מתחם הפרטיות" של הנאשם.

87. בנסיבות אלו, גם אם הנאשם אכן דחף אותה מהעיתונים והמעשה עונה על יסודות עבירת התקיפה, אין הצדקה להטלת אחריות פלילית. המדובר במגע, שלא השתכנעתי כי היה חזק במיוחד (וזאת גם אם המתלוננת חוותה אותו ככזה). בעקבות המגע, המתלוננת אך ורק ממקומה מעל העיתונים. המתלוננת לא נפלה ולא נגרם לה כל נזק. יתר על כן, גם המתלוננת עצמה אמרה, כי לא היתה מגישה תלונה במשטרה, אלמלא הנאשם הקדים אותה והגיש תלונה נגדה. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי יש ענין לציבור בהטלת אחריות פלילית על הנאשם.

88. לאור כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה, כי מאחר שראיות התביעה מבוססות על עדותה היחידה של המתלוננת, לאור החולשה שנתגלתה בה לא ניתן לבסס את ההרשעה על יסודה. מכאן, כי התביעה לא עמדה בנטל להוכיח את עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר. מעשהו של הנאשם, בהתאם לגרסתו, נעשה, על פי טיבו, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, בתנאים שיש בהם סייג לאחריות פלילית של זוטי דברים.

סוף דבר

89. התביעה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר ובמידה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת באירוע הראשון בחג הסוכות 2009. מכאן, שאני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירת התקיפה, אשר יוחסה לו באישום השני.

90. הוכח אמנם, כי הנאשם הזיז את רגלה של המתלוננת מהעיתונים. אולם, בנסיבות הענין מצאתי כי מתקיימת הגנת "זוטי דברים". מכאן, כי אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מעבירת התקיפה באירוע השני, אשר יוחסה לו באישום הראשון.

ניתנה והודעה היום ג' חשוון תשע"ה, ה' 27/10/2014 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית: איילת-

הוקלדעלידיאילתסוסן